

Na terenie Związku Socjalistycznych Sowietkich Republik urzędnicy i niżsi funkcjonariusze wolni są od opłat za mieszkania i świadczenia."

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

443.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 5 lutego 1931 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Komunikacji oraz Poczty i Telegrafów w sprawie badania mięsa wprowadzanego (przywożonego) z zagranicy.

Na podstawie art. 22, 27 — 29 i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361) zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisom rozporządzenia niniejszego podlegają:

- 1) mięso, które nie zostało poddane zabiegom, mającym na celu niedopuszczenie do zepsucia,
- 2) mięso zamrożone lub wysuszone,
- 3) mięso poddane tylko na powierzchni działaniu soli kuchennej, cukru lub innych podobnych środków konserwujących,
- 4) mięso poddane wędzeniu, lecz nie solone, nie peklowane, ani też nie poddane innym zabiegom konserwującym,
- 5) mięso moczone w occie (marynowane),
- 6) mięso zabezpieczone od dostępu powietrza warstwą tłuszczu, żelatyny lub warstwą innych podobnych środków,
- 7) mięso solone, peklowane lub peklowane w połączeniu z wędzeniem, np. szynki, łopatki, polędwice, a także mięso zakonserwowane przez wstrzyknięcie pod ciśnieniem roztworu soli,
- 8) solona lub solona i wędzona warstwa tkanki tłuszczowej świń, znajdująca się między skórą i mięśniami na grzbiecie i po bokach ciała (słonina),
- 9) solone lub wysuszone jelita, pęcherze, żołądki i przełyki,
- 10) wyroby z mięsa siekanego i rozdrobnionego,
- 11) konserwy mięsne.

I. Warunki wprowadzania mięsa z zagranicy.

§ 2. Mięso wprowadzane z zagranicy musi być zaopatrzone w świadectwo miejsca pochodzenia, stwierdzające:

a) że mięso pochodzi ze zwierząt, poddanych ubojowi w rzeźniach, pozostających pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego, i że zwierzęta, z których mięso pochodzi, zostały przed ubojem i po uboju urzędowo zbadane przez lekarza weterynaryjnego i uznane za zdatne do spożycia bez ograniczeń,

b) że miejsce pochodzenia zwierząt jest wolne od zaraźliwych chorób zwierzęcych, przenoszonych się na gatunek zwierząt, z których mięso pochodzi, i że choroby te nie panowały w okresie czasu i na obszarze, wskazanym w każdorazowym zezwoleniu na przywóz, wydawanym przez Ministra Rolnictwa.

Świadectwo miejsca pochodzenia powinno być wystawione przez państwowego lub przez Państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego kraju pochodzenia i zawizowane przez polskie placówki konsularne.

Świadectwo miejsca pochodzenia może być wystawiane w języku kraju pochodzenia mięsa; w tych przypadkach wymagane jest jednak dołączenie tłumaczenia na język polski.

Treść wizy konsularnej powinna być następująca:

"Stwierdzam, że wyżej podpisana instytucja (urząd) upoważniona jest do wystawiania urzędowych świadectw miejsca pochodzenia zgodnie z obowiązującymi krajowymi przepisami oraz autentyczność podpisów i osób, upoważnionych do podpisywania powołanej instytucji:

Wiza ważna do dnia
 Pobrano opłaty
 Miejscowość Data
 Podpis i okrągła pieczęć"

§ 3. Mięso wymienione w § 1 pkt. 1 — 6 pochodzące z bydła rogatego nie może być wprowadzane z zagranicy w częściach mniejszych od ćwierci, mięso zaś pochodzące ze świń, cieląt, owiec i kóz w częściach mniejszych od połów. Czwierci lub połowy, pochodzące z tej samej sztuki, muszą być zaopatrzone w plomby lub znaki (numery), uwidoczniające niewątpliwie przynależność ich do tej samej sztuki.

W naturalnym połączeniu z innymi częściami mięsa winny być dostarczone do urzędowego badania niżej wymienione narządy i gruczoły chłonne:

1) z innymi częściami mięsa bydła rogatego — otrzewna, opłucna, płuca, serce, nerki i przynależne gruczoły chłonne,

2) z innymi częściami mięsa świń — język, krtań, opłucna, płuca, serce i nerki,

3) z innymi częściami mięsa cieląt (wagi poniżej 50 kg), a także owiec i kóz, bez względu na wagę sztuki — otrzewna, opłucna, płuca, serce i nerki.

Wymienione wyżej narządy i gruczoły chłonne nie mogą zawierać żadnych nacięć, z wyjątkiem serca, które może być przecięte wzdłuż obu komór i przegrody, lecz tylko jednym cięciem oraz z wyjątkiem gruczołów chłonnych śródpiersiowych, na których może być wykonane tylko jedno cięcie.

Głowa świń winna być dostarczona do urzędowego badania w naturalnym połączeniu z innymi częściami mięsa.

Głowa bydła rogatego z językiem może być dostarczona do badania oddzielnie; również zamiast

całej głowy może być dostarczona dolna szczeka z zuchwą i językiem. W takich wypadkach głowa lub dolna szczeka z zuchwą i językiem winny być zaopatrzone w plomby lub znaki (numery), uwidoczniające niewątpliwie przynależność ich do odnośnej sztuki.

Minister Rolnictwa może w poszczególnych wypadkach zezwolić na wyjątki od przepisów, zawartych w paragrafie niniejszym.

§ 4. Zakazane jest wprowadzanie z zagranicy mięsa solonego, peklowanego, wędzonego w kawałkach o wadze poniżej 4 kg; nie dotyczy to jednak mięsa dopuszczonego do obrotu w małym ruchu granicznym lub mięsa przeznaczonego do spożycia w podróży.

W razie zezwolenia na wprowadzanie z zagranicy wyrobów z mięsa siekanego i rozdrobnionego oraz konserw mięsnych (art. 29 pkt. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa), w paczkach pocztowych wolno sprowadzać jedynie salami i inne kiełbasy wędzone oraz konserwy mięsne.

II. Urzędowe badanie.

§ 5. Do wprowadzania mięsa z zagranicy wyznacza się następujące stacje wejściowe:

- 1) Chojnice,
- 2) Chorzów,
- 3) Gdynię,
- 4) Grajewo,
- 5) Leszno,
- 6) Śniatyn-Załucze,
- 7) Turmont,
- 8) Zbąszyń,
- 9) Zebrzydowice.

Minister Rolnictwa może w porozumieniu z Ministrem Skarbu w poszczególnych wypadkach zezwolić na wprowadzenie mięsa z zagranicy przez inną stację wejściową, niż wymieniona w ustępie poprzednim.

Przesyłki pocztowe, zawierające mięso (§ 4 ust. 2), mogą być wprowadzane z zagranicy przez pocztowe urzędy wymiany, wyznaczone dla pocztowego obrotu paczkowego z zagranicą, w których siedzibie znajdują się urzędy pocztowo-celne.

§ 6. Mięso wprowadzane z zagranicy podlega urzędowemu badaniu przez lekarzy weterynaryjnych, wyznaczonych jako organa urzędowego badania. Organa urzędowego badania wyznacza wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy).

§ 7. Urzędowe badanie mięsa wprowadzonego z zagranicy odbywać się będzie na stacjach wejściowych (§ 5) lub na stacjach badania (§ 10), a o ile chodzi o mięso zawarte w paczkach pocztowych w urzędach pocztowo-celnych. Badanie na stacjach badania przeprowadzane będzie:

1) jeżeli zastrzeżone to zostanie w zezwoleniu Ministra Rolnictwa na wprowadzenie mięsa z zagranicy (§ 2 punkt b) lub

2) jeżeli lekarz weterynaryjny, ustanowiony na stacji wejściowej (§ 5), uzna to za potrzebne.

§ 8. W razie podejrzenia o zaraźliwe choroby zwierzęce, posocznicę lub ropnicę i zatruwacze mięsa, jak również o pochodzenie mięsa ze zwierząt jednokopytowych, szczegółowe badanie, o ile nie będzie mogło być przeprowadzone na stacjach wejściowych (§ 5) lub na stacjach badania (§ 10), wykonane będzie w weterynaryjnych pracowniach rozpoznawczych. W tym celu organ urzędowego badania pobiera potrzebną liczbę prób mięsa.

§ 9. Każda przesyłka mięsa wymienionego w § 1 pkt. 7, 8, 10 i 11 podlega chemicznemu badaniu w najbliższym terytorjalnie państwowym zakładzie badania żywności i przedmiotów użytku; przesyłka zaś mięsa wymienionego w § 1 pkt. 1 — 6 i pkt. 9 jedynie w razie podejrzenia o obecność w mięsie barwników lub niedopuszczalnych środków konserwujących.

W celu przeprowadzenia chemicznego badania organ urzędowego badania pobiera potrzebną liczbę prób mięsa i przesyła je do najbliższego terytorjalnie państwowego zakładu badania żywności i przedmiotów użytku.

§ 10. Do przeprowadzania badania mięsa wprowadzanego z zagranicy wyznacza się jako stacje badania następujące rzeźnie:

1)	Rzeźnię Miejską	w Katowicach,
2)	"	w Krakowie,
3)	"	we Lwowie,
4)	"	w Łodzi,
5)	"	w Poznaniu,
6)	"	w Tczewie,
7)	"	w Warszawie,
8)	"	w Wilnie.

§ 11. Odprawa celna mięsa wprowadzonego z zagranicy odbywać się będzie na granicznych stacjach wejściowych (§ 5) lub — o ile mięso podlega badaniu na stacji badania (§ 10) — w urzędach celnych, znajdujących się w miejscowościach, w których są stacje badania. Odprawa celna mięsa zawartego w przesyłkach pocztowych odbywać się będzie w urzędach pocztowo-celnych.

§ 12. Mięso pochodzenia krajowego, zbadane urzędowo przed wywiezieniem zagranicę i stamtąd cofnięte do kraju, podlega urzędowemu badaniu, celem stwierdzenia, czy może być dopuszczone do obrotu.

§ 13. Szczegółowe przepisy, co do przeprowadzenia badania mięsa wprowadzonego z zagranicy, zawarte są w załączniku Nr. 1 do rozporządzenia niniejszego.

§ 14. Za badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy będą od posiadaczy mięsa pobierane opłaty. Wysokość opłat oraz sposób ich obliczania i pobierania określa załącznik Nr. 2 do rozporządzenia niniejszego.

III. Postępowanie z mięsem po badaniu.

A. Mięso wymienione w pkt. 1 — 6 § 1.

§ 15. Nie mogą być wpuszczone do obszaru Państwa:

- 1) cała przesyłka mięsa, jeżeli chociaż tylko jedna sztuka nie odpowiada warunkom wymienionym w § 2 rozporządzenia niniejszego;
- 2) poszczególne sztuki przesyłki mięsa, które nie odpowiadają warunkom określonym w § 3 rozporządzenia niniejszego.

§ 16. Mięso uznane za niezdatne, warunkowo zdatne, lub mniej wartościowe, oraz mięso, uznane na podstawie chemicznego badania za zawierające barwniki lub środki konserwujące, podlega zniszczeniu, o ile strona nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia takiego mięsa zagranicę.

Również podlega zniszczeniu, o ile strona nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia zagranicę, cała przesyłka mięsa, jeżeli chociażby tylko u jednej sztuki przesyłki stwierdzono zarazę płucną lub pryszczycę albo podejrzenie o jedną z tych chorób i jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że zarazki wymienionych chorób mogły być przeniesione na inne sztuki przesyłki.

Jeżeli badanie odbywa się na stacji badania (§ 10), a nie na stacji wejściowej (§ 5), to cofnięcie zagranicę nie może nastąpić, i mięso musi być zniszczone w wypadkach, w których na podstawie przepisów o badaniu mięsa krajowego (rozporządzenie z dnia 29 stycznia 1929 r. — Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305) i przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych jest konieczne natychmiastowe zniszczenie mięsa.

Zniszczenie jest bezwarunkowo konieczne:

1) całej przesyłki — jeżeli chociażby u jednej tylko sztuki przesyłki stwierdzono: księgosusz, wąglik, szelestnicę, zarazę dziczyzny i bydła rogatego, pomór lub zarazę świń albo podejrzenie o jedną z tych chorób i jeżeli ponadto zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że zarazki chorobowe mogłyby być przeniesione na inne sztuki przesyłki;

2) całej sztuki wraz z narządami i tłuszczem, w której stwierdzono:

- a) różycę świń lub podejrzenie o nią,
- b) wściekliznę lub podejrzenie o nią,
- c) posocznicę lub ropnicę, albo podejrzenie o jedną z tych chorób,
- d) zatruwacze mięsa,
- e) rozkład gnilny, przenikający do warstw wewnętrznych,
- f) wągry szkodliwe dla ludzi (*Cysticercus cellulosae* lub *Cysticercus inermis*) bez względu na ilość wągów,
- g) włośnię bez względu na ilość włośni;

3) tylko chorobowo zmienionych części mięsa lub narządów, w których stwierdzono:

- a) bąblowce lub inne pasorzyty, nieszkodliwe bezpośrednio dla ludzi,
- b) gruźlicę,
- c) umiejscowioną promienicę,
- d) zarazę płucną,
- e) umiejscowione niezłośliwe nowotwory,

f) opleśnienie, zanieczyszczenie lub rozkład gnilny, ograniczające się tylko do warstw zewnętrznych.

B. Mięso wymienione w pkt. 7 — 11 § 1.

§ 17. Nie mogą być wpuszczone do obszaru Państwa:

- 1) cała przesyłka mięsa, jeżeli nie odpowiada warunkom wymienionym w § 2 rozporządzenia niniejszego;
- 2) tylko poszczególne pakunki, zawierające mięso, które nie odpowiadają warunkom wymienionym w § 4 rozporządzenia niniejszego.

§ 18. Mięso uznane za niezdatne, warunkowo zdatne, lub mniej wartościowe, oraz mięso, które na podstawie wyników badania chemicznego nie może być dopuszczone do obrotu, podlega zniszczeniu, o ile strona nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia takiego mięsa zagranicę.

Podlegają również zniszczeniu, o ile strona nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia zagranicę:

- 1) cała przesyłka mięsa:
 - a) jeżeli solenie, peklowanie, wysuszenie jest niedostateczne we wszystkich na wrywkę pobranych z przesyłki próbkach lub
 - b) jeżeli chociażby tylko jeden kawałek jelita lub mięsa w przesyłce pochodził ze zwierzęcia jednokopytowego;
- 2) tylko poszczególne pakunki zawierające mięso:
 - a) w których wszystkie na wrywkę badane kawałki są niedostatecznie solone, peklowane, suszone lub
 - b) w których chociażby jedno jelito na podstawie wyniku badania winno być zniszczone; nie dotyczy to jednak wypadków, w których tylko zmienione części poszczególnych kawałków jelit podlegają zniszczeniu (§ 16 pkt. 3).

Przesyłki pocztowe, zawierające mięso, podlegają również zniszczeniu, o ile strona nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia zagranicę, w wypadkach wymienionych w pkt. 1 i 2 ustępu poprzedniego, jak również wówczas, gdy przesyłka mięsa nie odpowiada warunkom określonym w §§ 2 i 4 rozporządzenia niniejszego.

Jeżeli badanie odbywa się na stacji badania (§ 10), a nie na stacji wejściowej (§ 5), to cofnięcie mięsa zagranicę przez posiadacza nie może nastąpić, i mięso musi być zniszczone w wypadkach, w których, na podstawie przepisów o badaniu mięsa krajowego (rozporządzenie z dnia 29 stycznia 1929 r. — Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305) i przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, jest konieczne natychmiastowe zniszczenie mięsa.

Zniszczenie jest bezwarunkowo konieczne:

1) całej przesyłki mięsa — jeżeli w mięsie, chociażby tylko jednego pakunku, stwierdzono jedną z chorób wymienionych w ust. 4 pkt. 1 § 16 rozporządzenia niniejszego lub podejrzenie o nią, jeżeli ponadto według zachodzących okoliczności (wspólne miejsce pochodzenia, sposób załadowania i przewozu) przypuszczać należy, że zarazki chorobowe

mogłyby być przeniesione na mięso zawarte w innych pakunkach;

2) tylko poszczególnych pakunków mięsa w wypadkach wymienionych w ust. 4 pkt. 2 lit. a), b), c), d) § 16 rozporządzenia niniejszego, bez względu na ilość zakwestjonowanych kawałków mięsa;

3) tylko poszczególnych kawałków mięsa, zawierających szkodliwe dla zdrowia ludzkiego węgry (*Cysticercus cellulosae* lub *Cysticercus inermis*) lub włosnie, jak również kawałków dotkniętych rozkładem gnilnym, przenikającym do warstw wewnętrznych i kawałków, w których stwierdzono gruzlicę lub promienicę;

4) części poszczególnych kawałków mięsa — w razie stwierdzenia schorzeń lub zmian wymienionych w ust. 4 pkt. 3 lit. a), e), f) § 16 rozporządzenia niniejszego;

5) wyrobów z mięsa siekanego i rozdrobnionego, uznanych za niezdatne do spożycia.

C. Znakowanie mięsa.

§ 19. Organ urzędowego badania winien po ustaleniu wyniku badania mięso oznakować.

Od znakowania narządów wewnętrznych i części mięsa, uznanych za niezdatne, można odstąpić, jeżeli ich natychmiastowe nieszkodliwe usunięcie jest zapewnione.

§ 20. Znakowanie wykonywa się zapomocą wypalania lub odciskania pieczęci. Odciskanie pieczęci odbywa się nieszkodliwą farbą, mianowicie:

1) farbą czerwoną — dla mięsa uznanego za zdatne do spożycia;

2) farbą czarną — dla mięsa nieuznanego za zdatne do spożycia (przeznaczonego do zniszczenia lub do wycofania przez posiadacza zagranicę) i dla mięsa niewpuszczonego do obszaru Państwa.

Co do używania farby do znakowania mięsa obowiązują przepisy o barwieniu artykułów żywności i przedmiotów użytku.

Minister Rolnictwa może wprowadzić obowiązek znakowania mięsa jedynie zapomocą wypalania pieczęci.

§ 21. Wszystkie pieczęcie do znakowania mięsa, pochodzącego z zagranicy, winny zawierać napis „zagraniczne” i nazwę stacji badania, a jeżeli badanie odbywa się na granicznej stacji wejściowej — nazwę tej stacji.

Pozatem pieczęć winna zawierać:

1) dla mięsa niewpuszczonego do obszaru Państwa napis „niewpuszczone”;

2) dla mięsa, przeznaczonego do zniszczenia — napis „zniszczyć”;

3) dla mięsa cofniętego przez posiadacza — napis „cofnięte”.

§ 22. Kształt pieczęci do znakowania mięsa, wprowadzonego z zagranicy, ustala się, jak następuje:

1) do znakowania mięsa uznanego za zdatne do spożycia — równoboczny sześciokąt o długości bocznic co najmniej 3 cm (zał. Nr. 3, wzór Nr. 1);

2) do znakowania mięsa niewpuszczonego do obszaru Państwa, mięsa przeznaczonego do zniszczenia lub do wycofania zagranicę przez posiadacza — równoboczny trójkąt o długości bocznic co najmniej 6 cm (zał. Nr. 3, wzór Nr. 2, 3 i 4).

§ 23. Na mięso wymienione w pkt. 1 — 6 § 1 należy nakładać odbitki pieczęci w miejscach, przewidzianych w przepisach obowiązujących przy badaniu mięsa krajowego.

Pozatem należy obowiązkowo zaopatrzyć każdy z narządów wewnętrznych przynajmniej w jedną odbitkę pieczęci.

§ 24. Mięso wymienione w pkt. 7 — 11 § 1 należy znakować w sposób następujący:

1) poszczególne kawałki mięsa (szynki, łopatki, polędwice, słoninę i t. p.) należy zaopatrzyć co najmniej w 2 odbitki pieczęci, pozatem opakowanie (skrzynię, beczkę i t. p.) również co najmniej w 2 odbitki pieczęci;

2) wyroby z mięsa siekanego i rozdrobnionego i konserwy mięsne oraz jelita, pęcherze, żołądki i przelyki zaopatruje się w 2 odbitki pieczęci tylko na opakowaniu (skrzyni, beczce i t. p.).

§ 25. Minister Rolnictwa może zezwolić na znakowanie mięsa w inny sposób lub innemi pieczęciami, niż przepisane w §§ 19 — 24 rozporządzenia niniejszego.

IV. Postępowanie władz.

§ 26. Przesyłki mięsa wprowadzanego z zagranicy pozostają pod nadzorem celnym od chwili ich przybycia na stację wejściową aż do chwili dopuszczenia do obrotu w kraju, zniszczenia lub cofnięcia zagranicę.

§ 27. O każdym nadejściu z zagranicy mięsa, podlegającego obowiązkowi urzędowego badania, posiadacz lub jego zastępca zawiadamia niezwłocznie organ urzędowego badania na stacji wejściowej.

§ 28. Po ustaleniu ostatecznego wyniku badania organ urzędowego badania podaje urzędowi celnemu na piśmie wynik badania.

§ 29. O wyniku badania organ urzędowego badania zawiadamia niezwłocznie posiadacza lub jego zastępcę, w wypadkach zaś, wymienionych w §§ 32 i 33 rozporządzenia niniejszego, również powiatową władzę administracji ogólnej.

§ 30. Mięso uznane za zdatne do spożycia organ urzędowego badania winien niezwłocznie oznakować.

Mięso przeznaczone do zniszczenia lub cofnięcia zagranicę znakuje się dopiero wówczas, gdy posiadacz lub jego zastępca zrzeknie się prawa żądania ponownego badania lub nie zażąda ponownego badania w czasie ustalonym w § 35 ust. 2 rozporządzenia niniejszego.

§ 31. Mięso oznakowane, jako zdatne do spożycia, urząd celny wydaje po uiszczeniu opłat celnych i opłat za badanie mięsa.

§ 32. W wypadku, gdy chodzi o mięso podlegające cofnięciu, organ urzędowego badania zawiadamia posiadacza lub jego zastępcę, że winien w oznaczonym terminie przesyłkę wycofać; o ile cofnięcie takie nie nastąpi, mięso zostanie zniszczone na koszt posiadacza.

§ 33. Powiatowa władza administracji ogólnej w porozumieniu z władzami celnymi i kolejowemi zarządzi nieszkodliwe usunięcie mięsa przeznaczonego do zniszczenia.

Nieszkodliwe usunięcie mięsa należy przeprowadzić według przepisów obowiązujących przy zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych i przepisów obowiązujących przy urzędowym badaniu mięsa krajowego.

Z dokonania tych czynności powiatowa władza administracji ogólnej sporządzi protokół przy udziale władz wymienionych w ustępie pierwszym.

§ 34. Na żądanie posiadacza lub jego zastępcy organ urzędowego badania wystawi świadectwo, stwierdzające wynik badania, i wydane w związku z tem zarządzenia.

§ 35. Posiadacz lub jego zastępca, niezadowolony z wyniku urzędowego badania, może żądać przeprowadzenia ponownego badania.

Żądanie ponownego badania posiadacz lub jego zastępca winien zgłosić do właściwego organu urzędowego badania najpóźniej w 24 godziny po otrzymaniu zawiadomienia o wyniku badania.

O wniesieniu takiego żądania organ urzędowego badania zawiadamia niezwłocznie powiatową władzę administracji ogólnej, która zarządzi ponowne badanie przez wyznaczonego państwowego lekarza weterynaryjnego (§ 6).

V. Nadzór.

§ 36. Bezpośredni nadzór nad badaniem mięsa wprowadzanego z zagranicy należy do wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy).

VI. Rejestrowanie i zestawianie wyników badania.

§ 37. Organ urzędowego badania winien prowadzić dziennik badania.

Na podstawie dziennika badania organ urzędowego badania sporządza roczne zestawienie wyników badania i przedstawia je najpóźniej do dnia 1 lutego każdego roku wojewodzie (Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy).

Wzór dziennika badania i rocznego zestawienia wyników badania ustala Minister Rolnictwa.

VII. Przepis końcowy.

§ 38. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Minister Rolnictwa: *Leon J. Połczyński*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Komunikacji: *Kühn*

Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*

Załącznik Nr. 1 do rozp. Min. Roln. z dnia 5 lutego 1931 r. (poz. 443).

SPOSÓB URZĘDOWEGO BADANIA MIĘSA WPROWADZANEGO Z ZAGRANICY.

§ 1.

Lekarz weterynaryjny, przystępując do urzędowego badania, winien sprawdzić, czy mięso:

1) pod względem rodzaju, ilości, wagi, cech i numerów oraz oznakowania odpowiada treści dokumentów przewozowych;

2) czy jest zaopatrzone w zezwolenie Ministra Rolnictwa na przywóz oraz w świadectwo miejsca pochodzenia wymienione w § 2 rozporządzenia;

3) czy odpowiada warunkom określonym w §§ 3 i 4 rozporządzenia.

§ 2.

Po sprawdzeniu danych, określonych w § 1 załącznika, lekarz weterynaryjny winien przeprowadzić urzędowe badanie mięsa. Przy badaniu tem należy postępować według zasad obowiązujących przy urzędowym badaniu mięsa krajowego (rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. — Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305).

§ 3.

Urzędowe badanie należy przeprowadzić przy świetle dziennem; w wyjątkowych wypadkach można badanie wykonywać przy dostatecznym oświetleniu sztucznem.

§ 4.

Przy badaniu mięsa wymienionego w pkt. 1 — 6 § 1 rozporządzenia należy badać każdą sztukę osobno łącznie z narządami wymienionymi w § 3 rozporządzenia.

Mięso zamrożone bada się dopiero po odtajaniu części przeznaczonych do badania.

§ 5.

Jeżeli badanie mięsa określone w § 2 załącznika nie doprowadzi do ostatecznego wyniku, należy ponadto przeprowadzić szczegółowe badanie, mianowicie:

1) przy podejrzeniu o rozkład gnilny;

2) przy podejrzeniu o pochodzenie mięsa ze zwierząt jednokopytowych;

3) przy podejrzeniu o zaraźliwe choroby zwierzęce — według załącznika Nr. 3 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167);

4) przy podejrzeniu o posocnicę, ropnicę lub zatruwacze mięsa według załącznika Nr. 5 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305).

Zasady badania przy podejrzeniu o rozkład gnilny i o pochodzenie mięsa ze zwierząt jednokopytowych, jak również zasady badania w razie wątpliwości, czy mięso jest dostatecznie solone lub peklowane (§ 7 ust. 2 niniejszego załącznika), ustala Minister Rolnictwa.

§ 6.

Każdy poszczególny kawałek mięsa wymienionego w pkt. 7 — 11 § 1 rozporządzenia winien być badany osobno, z wyjątkiem jelit, które są badane na wrywkę (§ 10 załącznika niniejszego).

§ 7.

Przy badaniu poszczególnych kawałków mięsa wymienionego w pkt. 7 — 11 § 1 rozporządzenia należy na wstępie stwierdzić, czy przyrządzenie (soleń, peklowanie i t. p.) jest dostateczne, mając na uwadze, że mięso wymienione w pkt. 1 — 7 § 1 rozporządzenia każdego gatunku zwierząt posiada swoisty zapach, jest elastyczne, na przekroju prążkowane lub ziarniste, po przegotowaniu ma barwę szarą, białawą lub brunatną i zawiera tylko małą ilość soli (0,85%), podczas, gdy mięso solone lub peklowane nie posiada już właściwego zapachu, jest jędrne, a na przekroju prawie gładkie, po przegotowaniu zatrzymuje zwykle czerwoną barwę i zawiera dużo więcej soli, niż mięso świeże.

W razie wątpliwości, czy mięso jest dostatecznie solone lub peklowane, należy przeprowadzić próbę gotowania lub inną potrzebną próbę.

§ 8.

Po stwierdzeniu dostatecznego przyrządzenia (§ 7 niniejszego załącznika) należy przy badaniu mięsa wymienionego w pkt. 7 — 11 § 1 rozporządzenia zwrócić szczególną uwagę na:

1) wybroczyny, inne niezwykle zabarwienia, galaretowatość lub gazy w tkance łącznej;

2) wstrętny zapach moczowy, płciowy, rybny, tranowy, przy zastosowaniu w razie potrzeby próby gotowania lub smażenia;

3) rozkład gnilny, zanieczyszczenie, opleśnienie na powierzchni i w warstwach wewnętrznych;

4) zmiany w łatwo dostępnych gruczołach chłonnych;

5) wągry i inne pasorzyty.

§ 9.

Każdy kawałek mięsa wieprzowego należy poddać badaniu co do włośni według przepisów załącznika Nr. 6 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305).

Przy badaniu kiełbas, o ile nie zachodzą zmiany wzbudzające podejrzenie o niezdatność do spożycia, należy w celu zbadania co do włośni unikać przecinania kiełbasy, ograniczając się do pobrania próbek zapomocą szpikulca, możliwie w końcu kiełbasy.

Przy badaniu konserw mięsnych należy zwracać szczególną uwagę, czy naczynia są szczelne i nie okazują śladów rozděcia.

§ 10.

Przy badaniu jelit (pecherzy, żołądków i przełyków) należy badać całą zawartość beczki (skrzyni i t. p.) po całkowitem wydobyciu nazewnątrz jej zawartości w celu stwierdzenia:

1) czy również w głębszych warstwach zawartości beczki jelita nie są w stanie rozkładu;

2) czy między jelitami nie znajdują się jelita zwierząt jednokopytowych;

3) czy jelita nie pochodzą ze zwierząt padłych.

Badanie nie powinno ograniczać się do powierzchniowych warstw zawartości beczek (skrzyń i t. p.), lecz każda beczka, poddana badaniu, winna być aż do dna rozpakowana i jej zawartość dokładnie zbadana.

Badanie jelit odbywa się na wrywkę, a mianowicie należy zbadać z jednolitych przesyłek zawierających:

1) 1 lub 2 pakunki — każdy pakunek,

2) 3 do 10 pakunków — 2 pakunki,

3) 11 i więcej pakunków — z każdego rozpoczętego dziesiątka pakunków, jeden pakunek.

Badając poszczególne jelita, należy zwracać szczególną uwagę na nienormalną barwę, wstrętny, gnilny zapach, zmniejszenie spoistości, chorobowe zmiany, jako to: wybroczyny, owrzodzenia (pomór świni), gruźelki gruźlicze lub gruźelki zawierające pasorzyty.

Załącznik Nr. 2 do rozp. Min.
Roln. z dnia 5 lutego 1931 r. (poz. 443).

TARYFA

opłat za badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy.

§ 1.

Opłaty za urzędowe badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy wynoszą:

1) od każdej sztuki mięsa wymienionego w pkt. 1 — 6 § 1 rozporządzenia:

a) bydła rogatego — 6 zł

b) świni — 4 „

c) cielęcina (do 50 kg wagi) — 2 „

d) owcy i kozy — 1 „

2) od każdego kilograma mięsa wymienionego w pkt. 7 — 11 § 1 rozporządzenia:

a) mięsa solonego, peklowanego i t. p. — 4 gr

b) słoniny — 2 „

c) jelit — 1 „

Przy ustalaniu wagi mięsa należy stosować zasady obowiązujące w postępowaniu celnem. Każdy rozpoczęty kilogram liczy się za cały. Rozpoczęte dziesiątki groszy zaokrągla się wzwyż do 10 groszy.

Opłaty za badanie mięsa, wymienionego w pkt. 2 paragrafu niniejszego, będą pobierane od całej przesyłki, bez względu na to, czy badaniu poddano każdy kawałek mięsa lub pakunek, czy też stosowano badanie na wrywkę. Bez względu na ilość pakunków, opłata od całej jednolitej przesyłki nie może wynosić mniej, niż 1 złoty.

§ 2.

Oprócz opłat, ustalonych w § 1 załącznika niniejszego, pobierane będą opłaty za przeprowadzenie szczegółowych badań. Opłaty te wynoszą:

1) za badanie co do włośni:

a) od każdej sztuki świni — 1,50 zł

b) od każdego kawałka mięsa (szynki, łopatki, polędwicy i t. p.) — 1,— „

c) od każdego kawałka słoniny — 1,— „

2) za badanie każdego kawałka mięsa pod względem dostatecznego solenia, peklowania i t. p. — 1,— „

- 3) za każde badanie bakteriologiczne — 10,— zł
 4) za badanie biologiczne każdego kawałka mięsa lub każdego pakunku — 20,— „

§ 3.

Oplaty za badanie chemiczne mięsa pobiera się według taryfy obowiązującej w państwowych zakładach badania żywności i przedmiotów użytku.

§ 4.

O ile posiadacz lub jego zastępca nie dostarczy pomocy przy badaniu i pobieraniu próbek, na pokrycie tych kosztów pobierana będzie opłata w wyso-

kości 20% ogólnej kwoty opłat, przypadających do zapłaty stosownie do §§ 1 i 2 załącznika niniejszego.
§ 5.

Organ urzędowego badania po ukończeniu badania oblicza całkowite koszty badania i przedstawia je na piśmie urzędowi celnemu, który po sprawdzeniu pobiera je od posiadacza lub jego zastępcy. Oplaty te winny być wpłacane na rachunek Ministerstwa Rolnictwa, z wyjątkiem należności za badania chemiczne, które winny być wpłacane na rachunek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych („Państwowe zakłady badania żywności i przedmiotów użytku“).

Załącznik Nr. 3 do rozp. Min. Roln.
z dnia 5 lutego 1931 r. (poz. 443).

W Z O R Y

pieczęci do znakowania mięsa zagranicznego.

wzór Nr. 1.
(barwa czerwona)

wzór Nr. 2.
(barwa czarna)

wzór Nr. 3.
(barwa czarna)

wzór Nr. 4.
(barwa czarna)

Warszawa. Drukarnia Państwowa. Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości.

55787 P

Konto czekowe w P. K. O. Administracji Dziennika Ustaw Nr. 30130.

Cena 25 gr.

OD ADMINISTRACJI: Prenumerata Dz. U. R. P. wynosi 8 zł. kwartalnie. Urzędy i instytucje państwowe opłacają 6 zł. Prenumerata winna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Dz. U. R. P. należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.